

Mellom idealer og virkelighet

Vi startet yrkeskarrieren med entusiasme og høye faglige krav. Idealene som ble formidlet i studietiden og i møtet med kolleger, viste seg å være vanskelige å etterleve. Leger hadde ofte en arbeidstid som strakte seg langt utover det en småbarnsfamilie med to slike kunne makte. Vi syntes de fleste kollegene jobbet for mye. Problemer og erfaringer som nybakte foreldre måtte ha, var det liten interesse og forståelse for blant de eldre. I spennet mellom idealer og virkelighet måtte vi finne vår egen faglige identitet. Hvorfor gikk det bra? Medisin er et spennende og engasjerende fag. Styrken

ved allmennpraksis er at man etablerer et langvarig forhold til pasientene, ikke bare til sykdommene. Hvis man greier å betrakte møtet med pasienten som en resurs og en inspirasjon, gir det overskudd og arbeidsglede. Kontakt med kolleger i samme livssituasjon har vært viktig for oss. Det å ha forståelse for hverandres arbeidssituasjon har vært en stor styrke. Et godt forhold til familien, som stilte opp som barnevakt når vi trengte avlastning for å ivareta kjæresteforholdet, har vært viktig. Det samme er det å ha gode venner utenfor helsevesenet. Lange og heftige diskusjoner på den hjemlige arena om misforholdet mellom idealene og vår vilje og evne til å etterleve dem, er fortsatt nødvendig for

å finne vår måte å håndtere denne kontinuerlige konflikten på. Å arbeide som allmennpraktiker er en utfordring på godt og vondt. Det er spennende, utviklende og engasjerende. Det krever evne til omstilling, tilpasning og problemløsning, og man må av og til akseptere at ikke-optimale løsninger også kan fungere godt. Det er mye å lære ved å lytte til personen på den andre siden av bordet. Analogien til et langvarig ekteskap er nær.

Karin Breckan
Alstad Legesenter

Tor Claudi
Rønvik Legesenter